

26 Ιανουαρίου, 1990

[ΣΑΒΒΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΠΑΠΑ,

Αιτητής,

v.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΒΕΛΤΙΩΣΕΩΣ ΚΑΚΟΠΕΤΡΙΑΣ,

Καθ' ου η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 191/88).

Φορολογία — Επαγγελματικός Φόρος — Αιτητής φορολογήθηκε ως αυτοεργοδοτούμενος επιχειρηματίας και όχι ως μισθωτός επειδή διεξήγαγε επιχειρηματικές δραστηριότητες — Εύλογη η απόφαση της διοίκησης — Ο αιτητής απέτυχε να ανατρέψει το τεκμήριο νομιμότητας.

5

Φορολογία — Επαγγελματικός Φόρος — Αιτιολογία — Η δέουσα αιτιολογία σχετίζεται με τη φύση της κάθε διοικητικής απόφασης — Η απόρριψη της ένστασης που υπέβαλε ο αιτητής οδηγεί στο συμπέρασμα πως οι ισχυρισμοί του δεν έγιναν αποδεκτοί.

10

Ο αιτητής προσέβαλε την απόφαση του καθ' ου η αίτηση Συμβουλίου με την οποία του επιβλήθηκε φόρος επαγγέλματος για το 1987.

15

Σύμφωνα με τον αιτητή αυτός έπρεπε να είχε φορολογηθεί ως μισθωτός και όχι ως αυτοεργοδοτούμενος. Οι καθ' ων η αίτηση ισχυρίστηκαν πως φορολόγησαν τον αιτητή ως αυτοεργοδοτούμενο αφού έλαβαν υπόψη ότι ασκούσε επιχειρηματικές δραστηριότητες με τις επιχειρήσεις «MARYLAND» και «ΜΥΛΟΙ» στην Κακοπετριά.

20

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1. Είναι βασική αρχή του Διοικητικού Δικαίου ότι μια διοικητική πράξη τεκμαίρεται νομικά ορθή μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου και ότι το βάρος της απόδειξης προκειμένου να πεισθεί το

Δικαστήριο να επέμβει και να ελέγξει τη νομιμότητα της διοικητικής πράξης το φέρει ο αιτητής.

Είναι επίσης καθιερωμένη αρχή στο Διοικητικό Δίκαιο ότι αν η απόφαση του καθ' ου η αίτηση είναι εύλογα επιτρεπτή (reasonably open) σ' αυτόν, τότε το Δικαστήριο δεν επεμβαίνει να την ανατρέψει. 5

Στην προκείμενη περίπτωση ο αιτητής δεν παρουσίασε κανένα στοιχείο ενώπιον του Δικαστηρίου που να υποστηρίζει τους ισχυρισμούς του πως η φορολογία που του επιβλήθηκε είναι υπερβολική και όχι σύμφωνη με τον Κανονισμό 185 (7) που δίδει το δικαίωμα στο Συμβούλιο να επιβάλει φορολογία μέχρι £50. 10

2. Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η προσβαλλόμενη πράξη στερείται οποιασδήποτε νόμιμης αιτιολογίας το Δικαστήριο έκανε αναφορά στο πιο κάτω απόσπασμα από την απόφαση στην υπόθεση **M.J. Louisides & Sons Ltd v. Municipality of Limassol** (1988) 3(B) C.L.R. 1017 το οποίο και υιοθετείται: 15

“What is due reasoning is a question of degree depending upon the nature of the decision concerned. 20

Having regard to the nature of the sub-judice decision, it is not expected from a Municipal Corporation to give very detailed reasoning for the determination of the fees payable for refuse collection.” 25

Στην προκείμενη περίπτωση ήταν σε γνώση του αιτητή ότι ασκούσε επάγγελμα στην περιοχή του Συμβουλίου Βελτιώσεως Κακοπετριάς και ότι σύμφωνα με το νόμο και τους Κανονισμούς, υπόκειτο στην πληρωμή επαγγελματικού φόρου. Υπέβαλε ένσταση κατά της φορολογίας αυτής η οποία και απορρίφθηκε, γεγονός που οδηγεί στο συμπέρασμα πως οι ισχυρισμοί του δεν έγιναν αποδεκτοί. 30

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα. 35

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Coussoumides v. Republic (1966) 3 C.L.R. 1, 40

Makrides v. Republic (1967) 3 C.L.R. 147,

Georghiades v. Republic (1980) 3 C.L.R. 525,

Georghiades v. Republic (1982) 3 C.L.R. 659,

M. J. Louisides & Sons Ltd v. Municipality of Limassol (1988) 3(B) C.L.R. 1017.

5

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Συμβουλίου Βελτιώσεως Κακοπετριάς να επιβάλει στον αιτητή φόρο επαγγέλματος για το 1987.

10

Ν. Κληρίδης, για τον Αιτητή.

Κ. Μιχαηλίδης, για τον Καθ' ου η αίτηση.

15

Cur. adv. vult.

ΣΑΒΒΙΔΗΣ, Δ.: Με την προσφυγή του αυτή ο αιτητής προβάλλει τη φορολογία που του επιβλήθηκε από το καθ' ου η αίτηση Συμβούλιο για φόρο επαγγέλματος για το 1987 και ζητά όπως η απόφαση αυτή κηρυχθεί άκυρη και στερημένη οποιουδήποτε νομικού αποτελέσματος.

20

Ο αιτητής είναι μόνιμος κάτοικος Κακοπετριάς και κατά τον ισχυρισμό του είναι υπάλληλος στις επιχειρήσεις "MARYLAND" και "ΜΥΛΟΙ" Κακοπετριάς και ότι το ετήσιο εισόδημά του όπως αναφέρεται στην αίτησή του δεν υπερβαίνει τις ΛΚ2,500.- το χρόνο. Αργότερα, στη γραπτή του αγόρευση ο δικηγόρος του αιτητή ανέφερε ότι το ετήσιο εισόδημα του αιτητή δεν υπερβαίνει τις ΛΚ2,880.

30

Το καθ' ου η αίτηση Συμβούλιο ισχυρίζεται πως οι επιχειρήσεις "MARYLAND" και "ΜΥΛΟΙ" Κακοπετριάς είναι απλώς εγγεγραμμένα ονόματα επιχειρήσεων, οι οποίες ανήκουν και οι εργασίες των οποίων διεξάγονται από τον αιτητή.

35

Σύμφωνα με τον αιτητή, το ανώτατο όριο φορολογίας για επαγγελματικό φόρο που μπορούσε να του επιβληθεί ήταν ΛΚ12 και όχι ΛΚ35 που του επιβλήθηκε. Το καθ' ου η αίτηση Συμβούλιο ισχυρίζεται πως αφού έλαβε υπόψη του την έκταση των εργασιών που διεξάγει ο αιτητής μέσω των δύο αυτών επιχειρήσεών του σαν αυτοεργοδοτούμενο πρόσωπο και που σύμφωνα με τους Κανονισμούς μπορούσε να του επιβάλλει επαγγελματικό φόρο μέχρι ΛΚ50, του επέβαλε ΛΚ35 μόνο.

40

Η διαμφισβητούμενη φορολογία επιβλήθηκε με βάση τους περί Χωρίων (Διοικήσεις και Βελτίωσης) Κανονισμούς Κακοπετριάς, 4/7/1951 μέχρι 23/5/1980, όπως τροποποιήθηκαν στις 19/9/1980 από τους περί Χωρίων (Διοικήσεις και Βελτίωσης) (Τροποποιητικούς) (Αρ. 2) Κανονισμούς Κακοπετριάς του 1980 που δημοσιεύτηκαν στο Παράρτημα ΙΙΙ, Μέρος Ι, της Επίσημης Εφημερίδας της Δημοκρατίας Αριθμός 1630. Οι Κανονισμοί αυτοί εκδόθηκαν δυνάμει του περί Χωρίων (Διοικήσεις και Βελτίωσης) Νόμου, Κεφ. 243 όπως τροποποιήθηκε.

Το Άρθρο 24(1) (ο) του βασικού Νόμου δίνει εξουσία στο καθ' ου η αίτηση Συμβούλιο "to provide for the payment of fees by any person who carries on, exercises or practises any profession, business, trade or other calling within the improvement area".

Με την παράγραφο 4 των πιο πάνω τροποποιητικών κανονισμών η παράγραφος (1) του Κανονισμού 185 διαγράφηκε και αντικαταστάθηκε με την πιο κάτω παράγραφο:-

"Ετήσιον δικαίωμα
μη υπερβαίνον-
£ μιλς

4. Μισθωτοί των οποίων
αι ετήσιαι απολαβαί
υπερβαίνουν τας £1,500
αλλά δεν υπερβαίνουν τας
£3,000

£12.000

7. Επαγγελματίαι ασκούντες
ελεύθερον επάγγελμα, ήτοι:
Ιατροί, δικηγόροι, αρχιτέκτονες,
μηχανικοί, έμποροι, βιομήχανοι
και επιχειρηματίαι,
εργαζόμενοι ως άτομα

£50,000"

Σε υποστήριξη της προσφυγής του, ο δικηγόρος του αιτητή ισχυρίστηκε πως το ύψος της φορολογίας που επιβλήθηκε στον αιτητή δε συμβαδίζει με την κλίμακα φορολογίας που προνοούν οι σχετικοί Κανονισμοί και εν πάση περιπτώσει είναι υπερβολική λαμβανομένου υπόψη του ετήσιου εισοδήματος του αιτητή.

5 Όπως ισχυρίστηκε ο δικηγόρος του αιτητή στη γραπτή του αγόρευση, η επιβολή της επίδικης φορολογίας στην προκείμενη περίπτωση ήταν αυθαίρετη και κατά παράβαση των σχετικών Κανονισμών. Ισχυρίστηκε επίσης πως η απόφαση του καθ' ου η αίτηση με ημερομηνία 21/12/1987 που εκδόθηκε ύστερα από ένσταση του αιτητή στερείται αιτιολογίας, κατά παράβαση του Άρθρου 29 του Συντάγματος που προνοεί για αιτιολογημένη απόφαση.

10 Ο δικηγόρος του καθ' ου η αίτηση στη γραπτή του αγόρευση ισχυρίστηκε πως ορθά ο αιτητής φορολογήθηκε ως επιχειρηματίας και ότι η απόφαση ήταν αιτιολογημένη γιατί στηριζόταν σε γεγονότα που βρισκόνταν στη γνώση του αιτητή ο οποίος ήξερε τη φύση και την έκταση των επιχειρήσεών του και ότι σύμφωνα με τους Κανονισμούς υπόκειτο στη φορολογία αυτή.

15 Είναι βασική αρχή του Διοικητικού Δικαίου ότι μια διοικητική πράξη τεκμαίρεται νομικά ορθή μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου και ότι το βάρος της απόδειξης προκειμένου να πεισθεί το Δικαστήριο να επέμβει και να ελέγξει τη νομιμότητα της διοικητικής πράξης
20 το φέρει ο αιτητής (σχετικές είναι οι αποφάσεις *Coussoumides v. The Republic* (1966) 3 C.L.R. 1 στη σελίδα 18· *Makrides v. The Republic* (1967) 3 C.L.R. 147, 153 και *Georghiades v. The Republic* (1980) 3 C.L.R. 525 και κατ' έφεση (1982) 3 C.L.R. 659).

25 Είναι επίσης καθιερωμένη αρχή στο Διοικητικό Δίκαιο ότι αν η απόφαση του καθ' ου η αίτηση είναι εύλογα επιτρεπτή (reasonably open) σ' αυτόν τότε το Δικαστήριο δεν επεμβαίνει να την ανατρέψει (βλέπε σχετικά *Georghiades v. The Republic* στην οποία έγινε αναφορά πιο πάνω).

30 Στην προκείμενη περίπτωση, ο αιτητής δεν παρουσίασε κανένα στοιχείο ενώπιον του Δικαστηρίου που να υποστηρίζει τους ισχυρισμούς του πως η φορολογία που του επιβλήθηκε είναι υπερβολική και όχι σύμφωνη με τον Κανονισμό 185 (7) που δίδει το δικαίωμα στο Συμβούλιο να επιβάλλει φορολογία μέχρι ΛΚ50.

40 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η προσβαλλόμενη πράξη στερείται οποιαδήποτε νόμιμη αιτιολογίας, θεωρώ αρκετό να αναφερθώ στο πιο κάτω απόσπασμα από την απόφαση στην υπόθεση *M. J. Louisides & Sons Ltd. v. Municipality of Limassol* (1988) 3(B) C.L.R. 1017.

"What is due reasoning is a question of degree depending upon the nature of the decision concerned.

Having regard to the nature of the sub-judice decision it is expected from a Municipal Corporation to give very detailed reasoning for the determination of the fees payable for refuse collection.

Στην προκείμενη περίπτωση ήταν σε γνώση του αιτητή ότι ασκούσε επάγγελμα στην περιοχή του Συμβουλίου Βελτιώσεως Κακοπετριάς και ότι σύμφωνα με το νόμο και τους Κανονισμούς υπόκειτο στην πληρωμή επαγγελματικού φόρου. Υπέβαλε ένσταση κατά της φορολογίας αυτής η οποία και απορρίφθηκε, γεγονός που οδηγεί στο συμπέρασμα πως οι ισχυρισμοί του δεν έγιναν αποδεκτοί. 5 10

Με βάση όλα τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιόν μου, βρίσκω πως η επίδικη απόφαση ήταν, υπό τις περιστάσεις, εύλογα επιτρεπτή στο καθ' ου η αίτηση Συμβούλιο. 15

Για τους λόγους αυτούς, η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται με έξοδα σε βάρος του αιτητή.

*Η προσφυγή απορρίπτεται με
έξοδα.* 20